

IV Всеукраїнська науково-практична конференція «Інновації медико-фармацевтичної та хімічної освіти: перспективи, виклики та можливості»

**МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ
ЗАПОРІЗЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ МЕДИКО-ФАРМАЦЕВТИЧНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ**

**МЕДИЧНИЙ ФАХОВИЙ КОЛЕДЖ
ЗАПОРІЗЬКОГО ДЕРЖАВНОГО МЕДИКО-ФАРМАЦЕВТИЧНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ**

МАТЕРІАЛИ

**IV Всеукраїнської науково-практичної конференції
«ІННОВАЦІЇ МЕДИКО-ФАРМАЦЕВТИЧНОЇ ТА ХІМІЧНОЇ ОСВІТИ:
ПЕРСПЕКТИВИ, ВИКЛИКИ ТА МОЖЛИВОСТІ»**

1

21 січня 2025 року

Запоріжжя, 2025

Медичний фаховий коледж Запорізького державного медико-фармацевтичного університету
21 січня 2025 року

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 1 ІННОВАЦІЇ МЕДИКО-ФАРМАЦЕВТИЧНОЇ СФЕРИ, ОСВІТИ ТА НАУКИ УКРАЇНИ ТА ЗБЕРЕЖЕННЯ МЕНТАЛЬНОГО ЗДОРОВ'Я

ГАДЖЕТИ ДЛЯ МОНІТОРИНГУ ЗДОРОВ'Я

*Злата Суханова, Яковенко Мирослава, Ярошенко Поліна, Уляна Резниченко,
Ольга Кілеєва*.....6

3-D СИМУЛЯЦІЇ В МЕДИЧНОМУ ПРОТЕЗУВАННІ

Єгор Кузьменко, Вікторія Ковальова.....13

ДЕВАЙСИ ДЛЯ ПАЛІННЯ

Поліна Пономаренко, Тежжіні Шаїма, Ольга Кілеєва19

ДОСЛІДЖЕННЯ ВПЛИВУ ХІМІЧНОГО СКЛАДУ ҐРУНТУ ПРИ ВИРОЩУВАННІ РУКОЛИ

Тетяна Німич, Тетяна Четвертак.....27

ДОСЛІДЖЕННЯ ПОВЕДІНКОВИХ РЕАКЦІЙ СТУДЕНТІВ НА КРИЗОВІ СИТУАЦІЇ В РАМКАХ ВИЗНАЧЕННЯ РІВНЯ ТРИВОЖНОСТІ ЗДОБУВАЧІВ МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ

Марина Поправко, Вікторія Язловська.....30

ЛІКАРСЬКІ РОСЛИНИ-СИМВОЛИ УКРАЇНИ. ДЕРЕВА

*Вікторія Волокітіна, Світлана Сірик, Яковенко Мирослава, Ярошенко
Поліна*.....34

ОСОБИСТІСНО-ОРІЄНТОВАНИЙ ПІДХІД У ВИКЛАДАННІ ПРИРОДНИЧИХ ДИСЦИПЛІН ДЛЯ ОСІБ З ОСОБЛИВИМИ ОСВІТНИМИ ПОТРЕБАМИ

*Олена Третяк, Ірина Конограй, Оксана Буряк, Юлія Дюжикова, Тетяна
Четвертак*.....45

ОСОБЛИВОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ ТА ПРОВЕДЕННЯ КОМПЛЕКСНОГО КВАЛІФІКАЦІЙНОГО ІСПИТУ «МЕДСЕСТРИНСТВО» У ФАХОВОМУ МЕДИЧНОМУ КОЛЕДЖІ ІФНМУ (З ДОСВІДУ РОБОТИ)

Галина Гвоздецька, Віталій Глов'як, Наталія Дуб..... 47

Інновації медико-фармацевтичної та хімічної освіти: перспективи, виклики та можливості: матеріали IV Всеукраїнської науково-практичної конференції

наслідків. Перспективи подальших досліджень пов'язані із проведенням більш детального аналізу виникнення синдрому тривожності у різних груп населення в залежності від місць знаходження під час війни в Україні, які опинилися в зоні бойових дій або в окупації, і жителів тилу, і переселенців, і тих, хто виїхав за кордон.

Список використаних джерел:

1. Тривожність та стреси війни: що робити. URL: <https://www.enableme.com.ua/ua/article/trivoznist-ta-stresi-vijni-so-robiti-9263/>.
2. Вплив війни на людину. Зміни психіки та характеру в умовах воєнного стану. URL: <https://umj.com.ua/uk/publikatsia-241952-vpliv-vijni-na-lyudinu-zmini-psihipi-ta-harakteru-v-umovah-voennogo-stanu>.
3. Тест для визначення тривожності. URL: <https://www.samopomi.ch/get-tested/test-dlja-skriningu-trivozhnosti-gad-7>.

УДК 615.322:582]:7.045(477)

ЛІКАРСЬКІ РОСЛИНИ-СИМВОЛИ УКРАЇНИ. ДЕРЕВА

Яковенко Мирослава, Ярошенко Поліна

Медичний фаховий колледж Запорізького державного медико-фармацевтичного університету, студентки 2 курсу

Вікторія Волокітіна

викладач вищої категорії, викладач-методист, викладач біології

Світлана Сірик

к.філол.н, доцент, викладач української мови та літератури
Медичний фаховий колледж Запорізького державного медико-фармацевтичного університету

м. Запоріжжя

21 січня 2025 р., м. Запоріжжя

Інновації медико-фармацевтичної та хімічної освіти: перспективи, виклики та можливості: матеріали IV Всеукраїнської науково-практичної конференції

Кожна людина завжди з великою любов'ю і душевним трепетом згадує місце, де народилася, де минуло її дитинство, те родинне вогнище, маленьку батьківщину, де живуть рідні. Із цих окремих маленьких батьківщин кожного складається велика держава Україна. Україна з її багатовіковою історією, мальовничою природою, чарівною піснею і мудрими талановитими людьми. Народні символи – це те, що найбільше любить і шанує народ. У кожного народу вони свої. Про них складено багато пісень, легенд, вони використовуються в обрядах. Їх вишивають на сорочках, рушниках. Народні символи – це наші святині, це наші обереги. Обов'язок кожного українця – знати, не забувати і передавати нащадкам традиції, звичаї свого народу. Актуальність теми полягає не тільки у вивченні рослинного світу нашої Батьківщини, а й у вивченні рослин, як народних символів України, що сприяє пропаганді історичних та культурних традицій українського народу, формуванню історичної свідомості та національної гідності. Саме тому це питання є актуальним та своєчасним.

35

Об'єкт дослідження – рослини, як народні символи України, їх значення в житті та побуті людей.

Мета дослідження – з'ясувати походження назв рослин, словотвірні варіанти, ботанічні, санітарно-гігієнічні особливості деревних рослин-символів України. Дослідити описи рослин в обрядах, звичаях, легендах. Проаналізувати лікарські властивості рослин-символів та дослідити популярність рослинного лікування в сьогоденні.

До рослинних символів України належать калина, дуб, верба, вишня, тополя. Вони здавна уособлюють красу нашої Батьківщини, духовну міць народу, засвідчують любов до рідної землі. Калина «*Viburnum opulus L.*» (бот.) Походження: псл. kalina, похідне від kalъ «мокра земля, болото, драговина, грязь»; назва зумовлена вологолюбністю калини і її поширенням у болотистих

місцях; з псл. kaliti «гартувати, розжарювати» на тій підставі, що червоні плоди рослини подібні за кольором до розпеченого заліза. Словотвірні варіанти: калéник «хліб з калиновими ягодами», калиніна «калинове дерево», калині́вка «горілка, настояна на ягодах калини», кали́нник «пиріг з ягодами калини; кисіль з цих ягід», калинн'як «зарості калини», кали́ня «червона корова», калинянкí «сорт червоних яблук». Калина була невід'ємним елементом у вишиванках. З гілок калини чоловіки робили сопілки та колиски для немовлят. Традиційно калиною прикрашали коровай для молодих, а на весільному рушнику вишиті калина з дубом були символами дівочої тендітності та чоловічої мужності. На святковому столі перед одруженими також красувався букет із гілочок дуба та калини. Всім знайомі пісні про калину. Існує й чимало легенд. В одній з них розповідається історія молодої дівчини Калини, яка на свій ризик завела ворогів-бусурманів до болота та, на жаль, загинула разом із ними. На полі її загибелі згодом виріс кущ, який на честь дівчини і назвали калиною. З тих пір кущ калини було прийнято садити на могилах козаків, які загинули у бою. Калина виділяє велику кількість фітонцидів які убивають хвороботворні організми і очищують від них повітря. Тому в заростях калини легко дихається. Очевидно тому калині приписувалась чудодійна сила, нею окурювали житло, щоб вигнати злих духів. Калина унікальна лікарська рослина. У ягодах калини містяться вітаміни А, С, Е, Р, К, а також мінерали: калій, магній, цинк та залізо та ефірні масла. Плоди рослини є справжнім джерелом вітамінів і антиоксидантіа. При цьому калорійність калини становить всього 28 ккал на 100 грам. Лікарські властивості. У народі для лікарських цілей використовують кору, квітки та ягоди. Розтовченою корою з молодих гілок окладають рани, уражену шкіру, екзематозні місця і особливо на кровотечні. Чай із квіток вживають при застуді, кашелю, гарячці. Відвар кори використовують для іригації при болісних місячних. При катарах, виразці шлунка, колітах, запорах, з'їдають за пів години до приймання їжі по 1 столовій

ложці розім'яті свіжі ягоди. Ягоди корисні і для гіпертоніків. Ягоди калини по 5-10 штук допомагають при приступах сильного сухого кашлю.

Дуб «*Quercus robur L.*» (бот.) Походження: псл. **dumbās* «душло, дуплице; дерево». Словотвірні варіанти: дуб'я «дуби» (зб.), дуб'янці «вид постолів з дубленої шкіри», дуба «людина високого зросту», дубарь «великий дуб», дубець «молодий дуб; прутик», дубіло «дубильна речовина», дубільник, дубівнік «той, хто дубить шкіри», дубільня «приміщення, в якому дублять шкіри», дубинякі «удари палкою», дубити «здирати (гроші)», дубитися «коробитися», дубівка «сорт дині; горілка, настояна на дубових бруньках», дубленець «видублена шкіра», дублений «червоно пофарбований», дубленийістий «червоножовтуватий, кольору дубленої шкіри», дублянка «дубленийі кожущок», дубовіна «дубова труна», дубувати «мерзнути», одубітися «вмерти, околіти». Дуб є символом мужності та сили. Саме юнакам здавнп вишивали на сорочках дуби. Висота середньостатистичного дуба може складати 50 метрів. Вони ростуть повільно, з кожним роком лише по декілька сантиметрів у висоту. Дуби – довгожителі, тому вони асоціюються з мудрістю та довголіттям. Є такі, що прожили більше тисячу років. Наприклад, у місті Юзефін, що на Рівненщині, росте 1300 річний дуб. Наші предки помітили, що у дубів-велетнів блискавка вдаряє частіше, ніж в інші дерева. Це пояснюється тим, що дуб підіймається над іншими деревами, і має надзвичайно глибоке коріння. Тому він служить провідником електричних зарядів з атмосфери в землю. Пращури-язичники вважали його священним деревом, храмом головного бога – Перуна. В Києві на горі Старокиївській в дохристиянський період існував пантеон богів. Він знаходився під могутнім багатовіковим дубом в одинадцять обхватів. Після прийняття християнства князь Володимир наказав його знищити. Дружинники князя зрубали і по крутому схилу кинули вниз. Фанатичні шанувальники Перуна кинулись за ним, намагаючись зупанити. Дерево котилося вниз, і багато людей було розчавлено. За свідченнями очевидців, весь схил почервонів від крові. Дерево впало у воду, і пливло по

Дніпру. Кияни бігли берегом за дубом-Перуном і кричали: «Видибай, наш боже, видибай», тобто впливи. Дерево прибило до правого берега. На честь цієї події село, що було розташовано у цьому місті, назвали Видубичи. Лікарські властивості. В народі кора молодих гілок вживається як сильно в'язучий і зміцнюючий кровоносні судини засіб. Зовнішньо відвар кору дуба використовують при сильному потінні ніг. Використовують відвар із кулястих наростів, які з'являються на листках дуба – галів - для примочок на опшарені або обпечені місця. Всередину з кори дуба приймають при шлункових кровотечах, жіночих хворобах з надмірним місячним, при ниркових захворюваннях, коли в сечі з'являється кров і при проносах.

Вербá «*Salix L.*» (бот.) Походження: псл. **vьrba*; спочатку було слов'янське зб. **vьrbьje* «пруття», до якого виникла форма однини **vьrba*, що витіснила попередню назву дерева *rokyta*; іє. **uer-b(h)*- «гнути, крутити, вертати», похідне від **ver-* «крутити, гнути». Словотвірні варіанти: верб «шашіль, *Cossus ligniperda*», вербінець «лоза», вербіця. *вѣрбѣч* «вербна неділя; мороз під вербну неділю», вербівка «посудина з верби», вербляниця «час, коли цвітуть верби», верблянкí «яблука на вербі щеплені». Вербá є шанованим деревом в Україні. Це свідчить і приказка: "Без верби і калини - нема України". На території України росте понад 30 видів цього дерева. Часто говорять: "Де вода, там і верба". Міцне коріння верби здатне зміцнювати берега та очищати воду. Здавнини у криницю кидали декілька гілок верби, а у відро з водою в хаті клали вербову дощечку, щоб питна вода стала чистою. Пов'язані з вербою і романтичні історії. Так, під пишним гіллям верб закохані призначали побачення та освідчувались. Вербá символізувала щасливе сімейне життя. У давні часи наречених обов'язково водили навколо верби. У дохристиянську добу верба була символом язичницького бога сонця Ярила, який дарував людям вогонь. Вшанування Ярила влаштовувалось в ніч на Івана Купала. Одним із основних дій було прикрашання ритуального дерева (купайла, гільця). Для цього вирубували гілку верби, яку оздоблювали польовими квітами, а нерідко

ще і паперовими стрічками, пофарбованими стружками, запаленими свічками. Біля цього дерева дівчати у вінках водили кругові танці та співали пісні про кохання, сватання, майбутній шлюб. У Вербну неділю (церковне свято Вхід Господній в Єрусалим) приносили з церков освячену вербу, жартівливо били нею всіх членів родини і худобу, приказуючи: «Верба б'є, не я б'ю, за тиждень – Великдень, не вмирай, червоної крашанки дожидай». Пізніше цією гілкою перший раз виганяли корів у череду. Верба першою одягає зелене листя. Коріння верби проникає на глибину 2,5-3 м, досягає водоносних горизонтів і відкриває шлях джерелам на поверхню землі. Верби перехоплюють і випаровують у повітря велику кількість фільтраційних вод. Верба – це потужний «насос» для викачування води. Зарослі верби це ефективний біологічний фільтр. Насіння верби дрібне. Воно немає періоду спокою і майже позбавлене поживних речовин. Сім'ядолі насіння яке потрапило на ґрунт починають зеленіти через 2 години, за добу насіння проростає і прикріплюється до ґрунту. В посушливу погоду насіння гине. Майже всі види верби розмножуються не лише насінням, а й порослю від пеньків, живцями. Відмерле коріння верби швидко згниває і це значно підвищує дренажність ґрунту. Фітонциди, які вона виділяє, забезпечують чистоту води. У затінку вербових крон стримується розмноження малярійного комара. Високо цінуються вулики з вербових дощок, у них бджоли добре розмножуються і менше хворіють. У сухих вербових дошках пори заповнені повітрям, яке є чудовим теплоізолятором. Лікарські властивості. У народній медицині застосовується вербова кора як в'язучий, кровоспинний, дезінфікуючий і сечогінний засіб. Народна медицина лікує корою верби всередину і зовнішньо. Всередину – при катарах шлунка, кишкового тракту та нетравленні, при хворобах селезінки, жіночих хворобах. Зовнішньо – порошком з вербової кори посипають кровотечні рани. У видужуючих після важкої хвороби і тривалого лежання в ліжку людей, при слабкості ніг і тремтіння їх під час ходіння роблять 20-хвилинні ванни у міцному відварі вербової кори. Верба – дерево цілюще. У її

корі містяться смоли, флавоноїди та глікозид саліцин. Настій з кори знижує температуру, оскільки спирт окислюється в організмі, перетворюючись на саліцилову кислоту, що знімає запалення. Вербна носій саліцилової кислоти. Саме саліцилова кислота, виділена з кори на початку XIX століття, послужила науковій медицині, стала основою цілющих препаратів – аспірин, бесалолу, салолу. В листях міститься рутин, замітник вітаміну Р, який укріплює капілярні стінки.

Вишня «*Cerasus vulgaris*» (бот.) завезена до нашої країни з Балканського півострова і відома ще з часів Київської Русі (XII ст.) та набула популярності як плодове дерево, хоча існує безліч і неїстівних видів. Походження: псл. *višnja*; лат. *viscum* «пташиний клей», гр. *ἰξός* «*Fiξos*») «пташиний клей; омела»; зводиться, очевидно, до індоєвропейського **uīks-injā*, де **uīks-* «омела та інші дерева, що виділяють клей». Словотвірні варіанти: вишеннік «степова вишня», вишенік «вишнева наливка», вишняки «гриби підвишні», вишняр «костогрис, *Coccothraustes coccothraustes* L.» (орн.) похідне утворення від вишня. За легендою колись в Україні жила одна велика родина. Підросли діти, та почалась війна. Батько з хлопцями пішли боронити рідну землю від загарбників, залишилася вдома мама з донечкою. Та вороги вбили вони матір. Вибігла до неї дівчина і почула останні слова матері: «Видиш мене, донечко? – Ви... ш ... не, доню?». Парубки наспіли і прогнали ворога з села. На місці, де жінки не стало, почало рости дерево, яке назвали вишнею. На думку есеїста, сходознавця Олександра Шокала, вишня – світове дерево життя. Увечері на Катерини (24 листопада) дівчата ворожили про майбутню пару на шлюб. Для цього вирізали гілки вишні, ставили їх у воду або в землю на покуті у хаті. Якщо вони розцвітати до Різдва або Нового року, це передвіщало скорий шлюб. Вишня утворює велику кількість кореневих паростків, (бот факт) а тому придатна для заселення ярів, сильно ерозованих, сухих і змитих крутосхилів. Також вишню степову використовують в полесосмугах. Рослина затіняє ґрунт, збирає вологу, дає притулок птахам. Лікарські властивості. В кісточках

містяться жирні олії, які використовують для лікування склерозу. Плодоніжки мають в'язучі та сечогінні властивості, їх застосовують для виготовлення ліків від нирковокам'яної хвороби та захворювань суглобів, а також для лікування проносу і набряків. Плоди вишні мають послаблюючу, антисептичну, відхаркувальну та діуретичну дію, вони покращують травлення, збуджують апетит, чудово вгамовують спрагу при гарячці. Настої з ягід або свіжі ягоди вживають при лікуванні запальних захворювань дихальних шляхів. Відвар зі свіжозібраних пагонів вишні є помічним при хронічних колітах, діареї, використовується при комплексному лікуванні атонії кишечника. Для лікування жовтянки роблять відвар свіжого листа вишні на молоці. Водний настій або спиртову витяжку коріння в народній медицині застосовують для лікування виразки шлунку. Тампонами зі свіжого листа або просто потовченим у ступці листям зупиняють кров при порізах шкіри та слизових оболонок, а також кровотечі з носа. Незважаючи на незаперечну користь вишні, вона корисна не всім. Не рекомендується вживати в їжу вишню людям, у яких підвищена кислотність шлункового соку, тим, хто страждає на цукровий діабет, виразкову хворобу шлунку, ожиріння, хронічні запальні процеси в легенях.

Тополь «*Populus L.*» (бот.) Походження: псл. *topoľ*, *topoľ'a* «тополя»; вважається давнім запозиченням з латинської мови; походження лат. *populus* – «народ, народне дерево». В разі запозичення з латинської мови фонетичні зміни в корені пояснюються дисиміляцією, тобто заміною у слові одного з двох однакових або схожих звуків іншим, менш подібним $p - p > t - p$; Словотвірні варіанти: тополька «стовбур або стебло якої-небудь рослини», топольник «зарості тополі». Тополю люди культивують з часів сивої давнини, коли стали жито осіло і займатись сільським господарством. За різними даними, всього налічується десь 100 видів тополь, більшість з яких є дерева першої і другої величини, рідше третьої величини. Висота їх досягає 30-40 м, а діаметр стволів до 150 см. Тополя з давніх-давен є українським народним символом. Із цим струнким деревом ототожнювали гнучкий дівочий стан та гірку дівочу долю.

Порівнюючи з гінким деревом вроду і ставність дівчини, у народі кажуть: «Пряма (тонка, струнка, гнучка), як тополя», «Стоїть посеред двору, як тополя», «Одинока, як тополя». Про тополю є безліч пісень та легенд. Одна з них оповідає про наступне. В далекому селі жила закохана пара - гарна молода дівчина Поля і юнак на ім'я Стриба. Бог блискавки і грому Перун побачив Полю, закохався і вирішив взяти її за дружину. Селяни зраділи, бо мати такого покровителя - це велика честь. А Стриба просто знепритомнів. Побачивши це, Перун вирішив, що дівчина буде нічия. Бог стукнув палицею об землю і там, де вона стояла, з'явилося струнке зелене дерево. Люди, які були ближче, бачили, що сталося, а ті, що стояли поодаль, запитували: «Де Поля?». І чули вони у відповідь: «То Поля». Тополя – міфологічний образ давніх слов'ян. Із сивої давнини дійшло до нас свято тополі. Воно відзначалося наприкінці весни. Обирали найстрункішу дівчину, якій підв'язували угору над головою руки до палиці. На піднятті вгору руки навішували хустки, стрічки, намисто. Прибрану таким чином дівчину водили селом, полем, лугом, співаючи обрядових пісень. «Водили тополю» і на Купала. У суботу перед Зеленими святами (святом Трійці) гілки тополі разом з гілками інших дерев втикали у ворота, щоб відігнати відьом. У деяких регіонах, якщо народжувалася дівчинка, то на видному місці біля обійстя садили маленьке деревце тополі. Існувало і таке повір'я. Якщо дитина уродиться горбата, треба стати під тополю, міцно обняти її, і вона має «забрати горб». Важко переоцінити санітарно-гігієнічне значення тополі на вулицях селищ і міст. За здатністю очищати повітря від хвороботворних бактерій та інших мікроорганізмів тополя, зокрема пірамідальна, займає одне з перших місць серед деревних порід нашої країни. За один літній сезон доросле дерево може очистити повітря від 20-30, а за іншими даними до 50 кг пилу та сажі. Проте остання роки вона стала гнаною породою. У кінці травня після досягання плодів коробочки тополі розкриваються і з них вилітає пух. Ботанічний факт – тополя порода дводомна. Це рослини, в яких одностатеві чоловічі (тичинкові) і жіночі (маточкові) квітки

Інновації медико-фармацевтичної та хімічної освіти: перспективи, виклики та можливості: матеріали IV Всеукраїнської науково-практичної конференції

розташовані на різних особинах. Виявилось, що у більшості населених пунктів саджали жіночі дерева. Потрібно культивувати в містах лише чоловічі екземпляри, або в молоді стовбурці жіночих екземплярів щепити живці з чоловічих дерев. Пуху не буде. Тополя – досить вимоглива порода. Вона потребує родючого і вологого ґрунту. Всі види тополь погано переносять застійне зволоження. Тополеві насадження вздовж каналів перехоплюють і випаровують у повітря інфільтраційні води і не допускають до заболочування прилеглих полів. Більшість представників роду тополя недовговічні. Колись в Україні існував звичай, згідно з яким батько при народженні сина саджав тополі. У віці 20-25 років тополі досягали віку стиглості і коли син женився, їх вирубували і будували з них нову хату. Чудовий звичай, який варто б було відродити і впроваджувати в малолісних і безлісних районах. У листях міститься значна кількість алкалоїдів. Вміст аскорбінової кислоти свіжому листів червні досягає 197-286 мг/%. Листя тополі використовують для годівлі домашніх тварин. За наявністю поживних речовин воно переважає найкращі кормові трави. З виділень що нагромаджуються в пазухах листя, бджоли виробляють прополіс. Лікарські властивості. З бруньок тополі готують мазі, відвари і настойки, які мають протизапальні, болезаспокійливі, пом'якшувальні і антимікробні властивості. Їх використовують для лікування ран, синців, геморою, опіків, а також росту волосся на голові.

Яким засобам під час лікування надає перевагу населення міста Запоріжжя? Дослідження почалося із відвідування аптек. Було пораховано, що відсоток вітрин, які містять рослинні лікарські засоби, становить 14%. Студентами 2 курсу відділення «Фармація» було також проведено опитування серед студентів, серед родичів старшого покоління (дідухів, бабусь), а також проанкетовано працівників аптечних мереж. У результаті дослідження виявлено: під час лікування лікарським засобам (таблетки, порошки, сиропи, мазі) надає перевагу 90,7% молоді, методам народної медицини (трави, настоянки, фіточаї та ін.) – 9,3%. Серед старшого покоління – 78,9% та 21,1%

відповідно. Ці цифри свідчать про те, що населення зорієнтоване на лікування лікарськими засобами, тому, що їх дія виявляється швидше, готувати їх не потрібно, а головне, на жаль, забувається застосування рослинних засобів у народній медицині, освячене багатовіковим досвідом, оволодіння яким могло би бути дуже корисним і в XXI сторіччі.

Отже, рослини-символи України прийшли до нас із сивої давнини, уособлюють красу нашої землі, фізичну та духовну міць народу. Про них складено багато легенд, пісень, приказок, прислів'їв, вони використовуються в обрядах, звичаях, їх вишивають на сорочках та рушниках. Народні символи – це наші святині і наша історія. Від незапам'ятних часів для лікування різних захворювань людина використовувала лікарські рослини. Відомості про використання цілющих властивостей рослин можна знайти в пам'ятках прадавньої культури – санскритською, старогрецькою, китайською, грецькою, латиною. Існує відомий вислів середньовічного вченого, філософа і лікаря Авіценни: «Три зброї є у лікаря: слово, рослина, ніж». Українці з давнини використовували рослини для підтримання здоров'я. Здоров'я сучасної людини теж багато в чому залежить від якості і кількості біологічно активних речовин рослинного походження. Застосування лікарських рослин є одним із дієвих, часто альтернативних методів оздоровлення та профілактики багатьох поширених захворювань.

Список джерел інформації

1. Культура та побут населення України: навчальний посібник / В.І.Наулко, Л.Ф.Артюх, В.Ф.Горленко. К.: Либідь, 1993. 288 с.
2. Носаль М.А., Носаль І.М. Лікарські рослини і способи їх застосування в народі. К.: Здоров'я. 1964. 299 с.
3. Вакалюк П.Г. Оповіді про дерева. К.: Урожай, 1991. 296 с.